Döds-Psalm

för

Enkan Britta Christina Wallin, född Wanselius.

Wid deß aflifwande den 28 Juli 1827.

jemte

En korrt af henne sjelf meddelad underrättelse om hennes förnämsta lefnadshändelser.

"O Gud! i dina händer
Ehwart min werld sig wänder
Förtror jag lif och själ.
Ack! jag ej kunde tänka,
Hur djupt sig allt kan sänka,
Så länge allt gick wäl."

Kon. Erik XIV. Sw. Psalmb. N:o 573, v. 6.

STOCKHOLM,
Elméns och Granbergs Tryckeri, 1827.
Hörnet af Stortorget och Kåkbrinken.

Dödens portar öppnas ånyo. Lifwet med sina omwexlingar måste lemnas i de år, då helsan ännu målar kinden, och då styrkan uppnått sin mognad. Dyster och bedröflig är den lott, som tillfallit Enkan Britta Christina Wallin, född Wanselius. Det är genom Tidningarne allmänt kunnigt, att hon blifwit anklagad och dömd för mord å ett barn, som blifwit lemnadt i hennes wård. Huruwida hon werkligen är skyldig till detta brott, wet den alsmäktige Guden bäst, som pröfwar hjertan och ransakar njurar; men allt sedan sin första bekännelse har hon enständigt nekat sig wara skyldig till mordet, och dermed i yttersta stunden fortfarit, ehuru hon war ganska wäl beredd och undergifwen Guds wilja. Imellertid, om hon begått detta rysliga brott, har hon likwäl erkänt sig hafwa ägt kunskap' derom, att barnet skulle mißhandlas, och då hon emottagit detsamma, och ej kan wisa brottet ifrån sig blir hon alltid inför menniskors och lagens ögon en orsak till barnets död. Hennes straff blir således en skarp och warnande erinring till alla dem, som hafwa barn under sin wård, att med ömhet och omsorg behandla deßa späda, oskyldiga warelser, hwilka allenast med sitt leende eller sin gråt kunna gifwa sina känslor tillkänna; må det påminna hwar och en om Jesu egna ord: **Allt hwad I gören deßa, det gören I ock mig.**

Enkan Britta Christina Wallin är född den 17 September 1794 på hemmanet Häresing i Arila Socken i Södermanland. Hennes fader war Kronojägaren Wanselius. Hon åtnjöt hemma hos sina föräldrar en kristlig uppfostran till deß hon 1810 flyttade till Arila prestgård, såsom biträde i hushållningen, der hon qwarblef i twå och ett halft år, hwarefter hon återkom hem till sina föräldrar. Den 24 Juni 1814 trädde hon i äktenskap med Timmermannen wid Åkers Stycke-bruk Erik Wallin, och lefde med honom såsom en god och trogen maka till den 17 April 1821, då döden ryckte honom från hennes sida. Med honom aflade hon twenne nu lefwande barn, goßen Carl Erik, född den 4 April 1815 och goßen Pehr Gustaf, född den 4 Juni 1817. Om wåren 1824 flyttade hon hit till Stockholm, hwarest hon först kom i tjenst hos Traktören Örnström på Ladugårdslandet; men sedan hon den 17 September samma år framfödt ett oäkta goßebarn, som i dopet blifwit kalladt Anders Wilhelm, antogs hon såsom amma för det barn, hwarmed Kejserliga Ryska Statsrådet van Brienens Fru wid samma tid nedkommit. I detta hus qwarblef hon i fjorton månader, eller ända till December 1825, då hon lemnade ammtjensten, men hyrde sig likwål rum i samma hus till om wåren 1826. Nu flyttade hon åter till Ladugårdslandet, der hon bodde ihop med polis-betjenten Anders Råstedt, till deß hon i sistlidne September månad arresterades för det brott, hwarföre hon nu undergår straff. Såsom orsak till sin hitflyttning uppgaf hon sitt dåwarande hafwande till-

stånd emedan fadren till detta barn, som war förut härstädes och tjenande wid Lif-Gardet till häst, lofwat gifta sig med henne; men som hon wid sin hitkomst fann honom i godt förstånd med en annan qwinsperson, affade hon sig förbindelsen med honom. I öfrigt sade hon hafwa födt sig och barn med söm och twätt sedan hon lemnat ammtjensten i Statsrådet van Brienens hus. Såsom skuld till den olycka, i hwilken hon råkat, uppgaf hon ofwannämnde Polis-betjent Anders Råstedt, hwilken hon påstod wara långt brottsligare än hon. I sin lefnad har hon i öfrigt utmärkt sig för arbetsamhet, renlighet och ett stilla wäsende, och har snarare beröm än taddel ifrån de hus, i hwilka hon tjent. För något annat brott har hon ej förut warit lagförd.

Hon syntes temligen wäl beredd och nöjd att dö; men förklarade likwäl, att dödens bitterhet fördubblades för henne i anseende dertill, att hon nödgades lemna sina barn i en ålder, då de som bäst behöfde hennes omwårdnad. Gud ware hennes själ nådig!

Melodi: O! Jesu när jag hädan skall.

Hon kommer snart min sista stund
Då lifwets band skall lossas;
I hwar minut, ja hwar sekund,
Min själ allt mer förkrossas!
Min död är bitter, store Gud!
Men fyllas skall din wiljas bud;
Må Du mig styrka gifwa!

2.

O! då jag nu tillbakaser
På min förflutna lefnad,
Jag finner hur jag mer och mer
Blef snärjd i syndens wefnad;
Hur djupt det war mitt syndafall,
Hwarför jag döden lida skall;
O! Jesu dig förbarma!

3.

Du spåda barn, som på min arm
Njöt en oskyldig hwila,
Då moderskänslan ur min barm
Så hastigt kunde ila;
Hwi skulle jag ej wårda dig,
Som om du hade tillhört mig,
Och dig från wåldet freda?

4.

Din anda swäfwar jemnt för mig
Och synes ständigt fråga:

"Hur kunde du så glömma dig
"För guldets usla låga?
"Från lifwets glädje ryck tes jag
"Förr'n knappt jag sett deß första dag
"Hur kan en mor så handla?"

5.

Jag ser ännu hur ljuft du log
Och händren menlöst sträckte;
Men syndens lusta mig bedrog
Och dygdens känsla stäckte;
Jag wandrade den afgrundsstig,
Som i förderfwet förde mig,
Och nu till afrätts-platsen.

6.

Jag kan ej tälja deßa qwal,
Som ständigt mig förfölja;
Uti ditt sköte göm mig dal!
O berg! kom att mig dölja!
Hur ryslig är ej brottets lön;
Men dygdens huru ljuf och skön,
För den, som trogen blifwer!

7.

Dock tyst, jag nu till korsets fot
Will ödmjukt nederfalla,
Och söka tröst för syndens hot
Och Jesu nåd åkalla;
Hans arm till frälsning är ju sträckt
För hwarje syndare, som wäckt
Will sig åt honom lemna?

8.

Ack, store Gud! hör nu min bön,
Gif tröst åt detta hjerta,
Som under brottets wißa lön
Förkroßas utaf smärta;
Låt mig af hopp en stråle få,

Så will jag nöjd till döden gå;
O! hör mig milde Jesu!

9.

Förlåt mig Jesu all min skuld,
Och styrk mig på mitt sista!
War Du den ångerfulla huld
Då lifwets trådar brista!
Jag känner lättnad i mitt bröst,
Du skänker nåd, Du skänker tröst
Jag derom är förwißad.

10.

Farwäl nu mina arma barn,
Jag skall er öfwergifwa;
För Satans olycksfulla garn
Må Gud ert skyddswärn blifwa;
Förtron er åt Hans godhets hand,
Så ha'n I ej på lösan sand
Byggt huset för er lycka.

11.

I sen i eder stackars mor
Ett talande exempel,
Att i det hjerta lasten bor
Har icke Gud sitt tempel,
Men att den Gud, som allt förmår,
Låt straffet följa brottets spår,
Om än det syntes dröja.

12

Farwäl o werld, med all din ståt,
Och all den prakt dig gläder,
Jag wänder mig från lifwets stråt
Och inför Gud framträder;
Jag böjer mig i stoftet ned;
O Jesu du för mig nu bed!
Och war min själ nu nådig!
